

De Vier van Westwijk
De bollenbende

Lees ook van Manon Spierenburg:

De verborgen buit

De verdwijning van Bo Monti

De sporen van de Klauw

De laptop van professor Steen

De heksen van Westwijk

de 4
van Westwijk

De Bollenbende

Manon Spierenburg

moon

© 2013 Manon Spierenburg en Moon, Amsterdam
Omslagillustratie © Jolet Leenhouts
Omslagontwerp baqup
Logo De Vier van Westwijk © Elly Hees
Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 488 2641 0
NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl
www.manonspierenburg.nl
www.de4vanwestwijk.nl

Moon is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Dit boek is ook leverbaar als e-book
ISBN 978 90 499 2666 3

Bollen pellen

‘Moet je kijken wat ik hem geleerd heb,’ zei Chris Appelboom. Ze zat samen met haar buurjongen Jack achter in de tuin. In de verte hoorden ze de zee ruisen. Het huis van Chris’ ouders stond op een ruige duinenrij, direct aan het strand van Westwijk aan Zee. Als je de tuin uit liep, kwam je uit op een klein zandpad, dat diep naar beneden naar het strand doorliep. Koesja, de grote herdershond van Chris, stond naast haar. Hij hijgde in hun gezicht. Zijn adem rook naar hondenbrokken. En nog iets... Zo te ruiken had hij weer iets uit de vuilnisbak gegeten. Koesja vond het heerlijk om zijn neus in smerige, rottende dingen te steken. Nóg liever at hij ze op. Het was gewoon walgelijk. Chris had het hem dan ook al heel vaak verboden. Maar daar trok hij zich niks van aan. Als hij een beschimmelde boterham met appelstroop rook, of een dikke paardendrol die al drie weken ergens lag te stinken, dan ging hij er meteen op af.

Chris duwde zijn ruige kop een stuk van haar gezicht af. ‘Let op,’ zei ze tegen Jack. Ze grijnsde. ‘Balletje hier, balletje daar, waar is balletje?’

Jack lachte naar haar.

Chris liet Koesja aan haar hand ruiken. ‘Zoek!’ zei ze. Ze wees naar drie hoopjes duinzand die ze voor haar hond had gemaakt. Koesja snuffelde eerst aan het middelste hoopje, toen aan het eerste en ten slotte aan het derde. Daarna stak hij zijn neus nog eens diep in

het middelste hoopje. Hij begon te kwispelen en fanatiek te graven.

‘Wat doet hij?’ vroeg Jack, die nieuwsgierig naar Chris keek. Hij zag haar tevreden grijnzen. Koesja blafte. Hij stak zijn snuit vol zand in de lucht. Hij pakte met zijn bek een blauw balletje uit het kuiltje en gaf het aan Chris. Hij was zeer met zichzelf ingenomen, dat zag je zo.

‘Brave hond,’ zei Chris. Ze gooide het balletje voor hem weg. Koesja stooft er als een dolle achteraan. Chris en Jack werden bedolven onder een wolk duinzand.

‘Je hebt hem leren speuren!’ zei Jack, terwijl hij het zand uit zijn haar wreef. Hij keek Chris bewonderend aan.

Chris knikte. ‘Ik las op internet dat honden ongeveer honderdvijfentwintig keer beter kunnen ruiken dan mensen. En dat ze het ook heel leuk vinden om te doen.’

Koesja kwam alweer terugrennen met de bal in zijn bek. Chris probeerde hem nog te ontwijken, maar ze was te laat. Koesja denderde blij met grote sprongen op haar af. Hij kwam pas tot stilstand toen hij met een dreun haar knieën raakte. Chris wankelde. Jack kon haar nog net bij haar arm pakken. Ze viel tegen hem aan.

‘Waf!’ riep Koesja blij.

Jack moest lachen. Chris keek omhoog naar zijn witte tanden; zijn blonde krullen waaiden in zijn ogen, die vrolijk twinkelden. Ineens was ze verlegen. Ze maakte zich los en liep terug naar het huis. ‘Kom op, ik kom te laat voor het eten,’ zei ze.

6 Jack keek verbaasd op zijn horloge. Het was pas drie uur. Hij wilde iets zeggen, bedacht zich toen en liep achter Chris aan.

Het huis van de familie Appelboom was echt mooi. Het was een oude, vierkante villa met een rieten dak. De muren waren wit geschilderd en voor de ramen hingen rood met witte luiken. Het zag er gezellig en knus uit. Bijna niemand wist dat het binnen een stuk minder gezellig was. De vader van Chris was een zakenman die bijna altijd aan het werk was. En áls hij al een keer thuis was, zat hij voornamelijk in zijn werkkamer. Of hij verstopte zich achter de *Westwijker Courant*. Mevrouw Appelboom liep meestal met vlekken in haar hals van de zenuwen door het huis en deed alsof het er juist heel gezellig en knus was. Zo ongeveer zoals bij families die je weleens op tv zag. Maar juist daardoor was de sfeer in huis meestal raar gespannen. Chris verstopte zich bijna altijd met haar hond op haar kamer. Daar stond haar andere beste vriend: een computer.

‘Christina! Jack!’ Mevrouw Appelboom sloeg stralend haar handen ineens. Toen ze door het keukenraam had gezien dat de zoon van de burgemeester door de tuin liep, was ze snel naar buiten gegaan.

‘Dag, mevrouw Appelboom,’ zei Jack.

Chris mompelde er vaag een groet achteraan.

Mevrouw Appelboom negeerde haar echter en had alleen oog voor Jack. ‘Hoe is het met je lieve moeder?’ vroeg ze. Ze had glimmende rode blosjes op haar wangen en lachte haar tanden bloot. Het zag er tamelijk eng uit.

‘Goed,’ zei Jack rustig. Hij keek mevrouw Appelboom vriendelijk aan. Hij wist wel waarover ze wilde beginnen: zijn moeders boekenclub.

Mevrouw Appelboom wachtte nog even tot hij verder zou praten, maar Jack zweeg.

‘Hoe is het met je moeders boekenclub?’ vroeg mevrouw Appelboom.

Chris zuchtte diep. Vanaf het moment dat de familie Loman naast hen was komen wonen wilde haar moeder vrienden met hen worden. Dat kwam doordat de vader van Jack en Tessa de nieuwe burgemeester van Westwijk was. Haar moeder dacht dat ze via hen vast allemaal vreselijk beroemde mensen zou leren kennen.

Jack gaf geen krimp. ‘Goed,’ zei hij.

Mevrouw Appelboom perste haar lippen op elkaar. Chris verborg een lachje achter haar hand. Ze begreep best dat haar moeder ervan baalde dat Jack niks vertelde. Ze kreeg bijna medelijden met haar. Maar toen duwde Koesja de blauwe bal tegen de smetteloze rok van mevrouw Appelboom.

‘Haal die hond weg!’ snauwde ze tegen Chris. Ze bekeek haar dochter alsof die een of andere smerige tor was. Lang zo vriendelijk niet als ze naar Jack keek.

Chris pakte Koesja snel bij zijn halsband. Haar moeder had al vaak genoeg gedreigd dat Chris hem naar het asiel moest brengen. Ze was altijd bang dat het een keer echt zou gebeuren. ‘Kom, we gaan,’ zei Chris tegen Jack. ‘We zouden toch nog met Tessa naar Charlie gaan?’ Met één hand hield ze haar hond aan zijn halsband, met haar andere pakte ze Jack bij zijn arm. Zo sleurde ze hen allebei mee de tuin uit.

Even later zaten ze samen met Jacks zusje Tessa in Snackpoint Charlie aan een tafeltje voor het raam. Snackpoint Charlie was een patatzaak aan de boulevard. Alle Westwijkers haalden daar hun vis en friet. Ook Charlie zelf was een geboren en getogen Westwijker. Hij wist alles van

iedereen en was niet te beroerd om alles door te vertellen. Zodra iemand zijn geheimen aan Charlie vertelde, kon je ze net zo goed meteen in de *Westwijker Courant* zetten, want twee tellen later was iedereen ervan op de hoogte.

Charlie zette de grootste ijsjes die ze ooit hadden gezien voor hen neer. Hij had zes bolletjes aardbeien, chocolade en vanille in een glazen coupe gepropt. Bovenop prijkte een grote krans van slagroom met daarin een rode kers, een wafeltje én een parapluutje. ‘Omdat jullie vakantie hebben,’ zei hij.

‘Waf!’ riep Koesja. Hij ging heel mooi zitten en sloeg met zijn staart op de grond. Dat betekende: ik lust dus óók graag ijs...

‘Stil maar, je krijgt echt wel,’ zei Chris. Ze brak het wafeltje in tweeën, deed er een flinke schep slagroom op en gaf het aan haar hond. Hij slikte het in één hap door en ging er meteen weer keurig bij zitten. Je wist nooit, misschien was er nog meer. Hij hijgde Chris in haar gezicht.

‘Wat gaan jullie eigenlijk doen in de vakantie?’ zei Charlie. Hij haalde een blauw-wit geblokte theedoek uit zijn schort en poetste een vlekje van de tafel.

‘Niks,’ zei Chris.

‘Bollen pellen,’ zeiden Jack en Tessa in koor.

Chris staaarde stomverbaasd naar haar vrienden. ‘Wat?’ zei ze, niet al te hartelijk. Ze wist niet wat ze hoorde! ‘Hoezo, bollen pellen?’ Koesja hield haar ijs als een havik in de gaten en kwijlde over haar schoot. Maar ze merkte het niet.

‘Ja. Dat wou ik nog vertellen,’ zei Jack. Hij zag hoe kwaad Chris keek. Hij zuchtte. Hopelijk ging ze niet al te

moeilijk doen. 'Er is een jongen bij mij op school. Jeroen van de Akker,' begon Jack. 'Hij zit twee klassen hoger dan ik.'

'O, die,' zei Charlie. 'Dat is er een van Bart van de Akker. Goeie kerel. Heeft het helemaal niet slecht gedaan. Helemaal niet, als je begrijpt wat ik bedoel...' Hij knipoogde en wreef zijn duim en wijsvinger tegen elkaar om aan te geven dat Bart van de Akker stinkend rijk was.

'Hoe dan ook,' zei Jack, 'ze hebben in de vakantie bollenpellers nodig. En ik ben aan het sparen voor een nieuwe gitaar, dus...'

'Dus?!' zei Chris.

'Dus. Een kip is geen mus,' zei Tessa.

'Dus gaan wij in de vakantie bij Van de Akker werken,' zei Jack. 'In de bollenschuur.'

'Werken,' zei Chris. 'Jullie gaan werken.' Ze keek alsof ze water zag branden.

Charlie kwam niet meer bij. 'Een baantje,' schaterde hij. 'Moet je Chris zien! De Appelboomvrouwen werken niet, dat zie je zo!' Hij gooide zijn hoofd in zijn nek en brulde van het lachen.

Chris kon er de humor niet van inzien. Maar Jack en Tessa keken nieuwsgierig naar Charlie. Die veegde met zijn theedoek de lachtranen uit zijn ogen. 'Chris heeft vroeger een keer bij mij gewerkt. Mijn klanten hebben het er nu nóg over!'

'O ja?' vroeg Tessa belangstellend. 'Wat gebeurde er dan?'

Charlie wilde er net lekker voor gaan zitten, maar Chris voelde de bui al hangen en onderbrak hem snel. 'Niets,' zei ze. 'Ouwe koek. Vertel snel alles van die bollen.' Ze nam een laatste hap van haar ijsje en zette de rest voor

Koesja op de grond. Hij slobberde met zijn grote, roze tong in twee likken de hele coupe schoon. Daarna liet hij een keiharde boer.

‘Gezondheid,’ zei Chris.

Tessa trok een vies gezicht.

‘Ik kan wel aan Jeroen vragen of er ook plek voor jou is,’ zei Jack tegen Chris.

‘Ik ga liever gewoon dood,’ snauwde Chris. ‘Ik ga een beetje zitten werken in de vakantie! Echt niet!’

‘Er is anders helemaal niks mis met een baantje,’ zei Tessa. ‘Waarom hoef jij nergens voor te werken? Waarom krijg jij alles gewoon maar van je ouders?’

‘Weet ik veel,’ zei Chris. ‘Maar als je wilt ruilen, ga jij lekker bij mijn ouders wonen, dan ga ik naar de jouwe.’

Tessa verslikte zich in haar ijs. Ze begon te hoesten en werd knalrood. Jack klopte haar op haar rug.

Chris keek weg. Ze sloeg haar arm om Koesja heen. Ze wist wel dat haar ouders niet de aardigste mensen van de hele wereld waren. Maar als je vrienden dat blijkbaar ook in de gaten hadden, was dat toch niet echt leuk. Koesja duwde zijn neus in haar knieholte en likte daarna haar hand. Hij leek het altijd te voelen wanneer zijn bazinnetje ongelukkig was.

Chris liet haar blik dwalen naar het grote televisiescherm dat boven de counter hing. Bork Westerman werd geïnterviewd. Hij was de leider van Westwijk Centraal. Dat was een politieke partij die kwaad leek te zijn op zowat iedereen. Burgemeester Loman, de vader van Jack en Tessa, had heel wat te stellen met hem op het gemeentehuis. Op het televisiescherm priemden Borks kraaloojjes kwaad vanonder zijn witblonde haar, dat stijf achterover was geplakt met gel. Zijn snorretje trilde drif-

tig mee met elk woord. Het geluid stond uit. Dat gaf niet, want Chris wist toch wel precies wat hij zei. Het was elke keer hetzelfde.

‘Nou? Kom je of niet?’ hoorde ze Jack zeggen.

Chris draaide zich om. Ze had geen woord gehoord van wat Jack had gezegd. Ze keek hem in verwarring aan. Jack wachtte tot ze antwoord gaf. ‘Oké,’ zei ze toen maar.

Jack gaf haar blij een dreun op haar schouder. ‘Ik wist het wel!’ zei hij.

Aan het einde van de middag, toen ze door de duinen terugploegden naar huis, baalde Chris nog steeds. ‘Ik wist niet dat je die bollen bedoelde toen ik daarnet “ja” zei,’ mopperde ze, ‘dus telt het niet.’

‘Smoesjes.’ Jack grinnikte.

Koesja stond bovenaan kwispelend te wachten tot ze eindelijk het hoge duin hadden beklommen. Hij kon niet begrijpen dat ze er zó lang over deden. Hijgend kwamen Tessa, Chris en Jack boven. Koesja sprong blij met zijn zandpoten tegen Tessa aan.

‘Ik ga niet,’ zei Chris. ‘En niemand kan me dwingen.’

Tessa veegde het zand van haar jurk. ‘Zo is dat. Ik vind dat je groot gelijk hebt,’ zei ze. Zij en Jack liepen door. Chris stond stil. Nam Tessa haar nou in de maling of hoe zat dat? Koesja liep ongedurig heen en weer tussen de verdwijnende Jack en Tessa en Chris. Hij werd er altijd een beetje zenuwachtig van als niet iedereen bij elkaar was.

Toen Chris zag dat Jack en Tessa zich niks aantrokken van haar gemak en gewoon doorliepen, beende ze met grote passen achter hen aan. Ze waren naar hun

eigen huis gelopen. Het huis van het burgemeestersgezin stond op het duin naast dat van de familie Appelboom. Chris duwde het hek open. Koesja sprong blij kwispelend naar binnen. Chris liep achter hen aan de tuin in. Ze zou Tessa weleens vertellen wat ze ervan dacht. Maar toen ze zag wat zich in de tuin van de familie Loman afspeelde, bleef ze stokstijf staan. Néé toch zeker?!